

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
MELCHIOR WATHELET
 prezentate la 5 septembrie 2013¹

Cauzele conexe C-514/11 P și C-605/11 P

**Liga para a Protecção da Natureza (LPN) (C-514/11 P),
Republica Finlanda (C-605/11 P)
împotriva**

Comisiei Europene

„Recurs — Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 — Acces la documentele instituțiilor —
Respingerea cererii de acces la documente referitoare la o procedură de constatare a neîndeplinirii
obligațiilor aflată în curs de desfășurare privind un proiect de baraj pe râul Sabor (Portugalia) —
Articolul 4 — Excepție privind protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit —
Obligația de a efectua o examinare concretă și individuală — Interes public superior — Regulamentul
(CE) nr. 1367/2006 — Articolul 6 — Informații privind mediul”

I – Introducere

1. Prin recursurile formulate, Liga para a Protecção da Natureza (denumită în continuare „LPN”) și Republica Finlanda² solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 9 septembrie 2011, LPN/Comisia (T-29/08, Rep., p. II-6021, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a respins acțiunea LPN având ca obiect anularea deciziei Comisiei din 22 noiembrie 2007. Această decizie confirma respingerea, în temeiul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei³, a cererii de acces formulate de LPN cu privire la anumite documente cuprinse în dosarul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiate și aflate în curs de desfășurare împotriva Republicii Portugheze, referitoare la proiectul de construire a unui baraj pe râul Sabor (Portugalia), care era susceptibil să încalce Directiva 79/409/CEE a Consiliului din 2 aprilie 1979 privind conservarea păsărilor sălbatice⁴ și Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică⁵ (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

1 — Limba originală: franceza.

2 — Recursurile formulate de LPN și de Republica Finlanda au fost depuse la grefa Curții la 25 noiembrie 2011 și, respectiv, la 30 noiembrie 2011.

3 — JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76.

4 — JO L 103, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 77.

5 — JO L 206, p. 7, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 109.

2. Prezentele recursuri privesc în esență excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 privind protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit, interpretat în lumina articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului⁶.

3. Recursurile ridică două probleme de principiu:

- prima problemă care se pune este dacă, în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor aflate încă în curs de desfășurare, Comisia Europeană are obligația de a examina în mod individual și concret fiecare document vizat de o cerere de acces introdusă în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001 pentru a verifica dacă fiecare dintre documentele în cauză intră sub incidența excepției de la dreptul de acces prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din acest regulament privind protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit sau dacă, pentru a refuza accesul la toate documentele menționate, Comisia se poate întemeia pe o prezumție generală potrivit căreia divulgarea documentelor ar aduce atingere obiectivelor acestor activități specifice;
- a doua problemă care se pune în speță este dacă Regulamentul nr. 1367/2006 și în special articolul 6 alineatul (1) a doua teză din acesta, care prevede o interpretare strictă a motivelor de refuz atunci când informațiile solicitate se referă la emisii în mediu, modifică această apreciere.

II – Cadrul juridic

A – Regulamentul (CE) nr. 1049/2001

4. Regulamentul nr. 1049/2001 definește principiile, condițiile și limitele dreptului de acces la documentele instituțiilor Uniunii Europene prevăzut la articolul 15 TFUE.

5. Potrivit articolului 2 din Regulamentul nr. 1049/2001:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică având reședința sau sediul social într-un stat membru are drept de acces la documentele instituțiilor, sub rezerva principiilor, condițiilor și limitelor definite de prezentul regulament.

[...]

(3) Prezentul regulament se aplică tuturor documentelor deținute de o instituție, adică întocmite sau primite de către aceasta și aflate în posesia acesteia, în toate domeniile de activitate ale Uniunii Europene.

[...]”

⁶ — JO L 264, p. 13, Ediție specială, 15/vol. 17, p. 126.

6. Articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede excepții de la dreptul de acces la documentele instituțiilor Uniunii, cele care ne interesează fiind menționate la alineatul (2) din acesta, care prevede:

„Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

- intereselor comerciale ale unei anume persoane fizice sau juridice, inclusiv în ceea ce privește proprietatea intelectuală;
- procedurilor judiciare și consultanței juridice;
- obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.”

7. Excepțiile prevăzute în special la articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 se aplică numai în perioada în care protecția se justifică având în vedere conținutul documentului.

B – Regulamentul (CE) nr. 1367/2006

8. Potrivit considerentului (15) al Regulamentului nr. 1367/2006, „[î]n cazul în care Regulamentul [...] nr. 1049/2001 prevede excepții, acestea ar trebui să se aplice sub rezerva oricăror dispoziții mai specifice ale prezentului regulament cu privire la cererile de informații privind mediul. Motivele de refuz în ceea ce privește accesul publicului la informații privind mediul trebuie interpretate într-un mod restrictiv, ținând seama de interesul pe care comunicarea informațiilor îl prezintă pentru public și de faptul că informațiile solicitate se referă la emisiile în mediu. [...]”

9. Potrivit articolului 3 din Regulamentul nr. 1367/2006, „Regulamentul [...] nr. 1049/2001 se aplică oricărei cereri de acces la informațiile privind mediul deținute de instituții sau organisme comunitare, fără discriminare pe bază de cetățenie, naționalitate sau domiciliu și, în cazul unei persoane juridice, fără discriminare în legătură cu locul în care își are sediul social sau în care își desfășoară activitatea.

[...]”

10. Articolul 6 din regulamentul menționat, intitulat „Aplicarea excepțiilor referitoare la cererile de acces la informațiile privind mediul”, prevede la alineatul (1):

„În ceea ce privește articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul [...] nr. 1049/2001, cu excepția anchetelor, în special a celor privind posibilele încălcări ale dreptului comunitar, se consideră că există un interes public deosebit pentru comunicare atunci când informațiile solicitate se referă la emisii în mediu. În ceea ce privește celelalte excepții stabilite la articolul 4 din Regulamentul [...] nr. 1049/2001, motivele refuzului se interpretează în mod restrictiv, ținând seama de interesul public pe care îl prezintă comunicarea, precum și dacă informațiile solicitate se referă la emisii în mediu.”

III – Faptele

11. LPN este o organizație neguvernamentală, cu sediul în Portugalia și recunoscută ca fiind de utilitate publică, care are ca obiectiv protecția mediului. Prin scrisoarea din 22 aprilie 2003, LPN a introdus la Direcția Generală Mediu a Comisiei o plângere în care susținea că proiectul de baraj în cauză aducea atingere siturilor de importanță comunitară „Morais” și „Râul Sabor și Maçãs”, cu încălcarea Directivei 92/43. În urma acestei plângeri, Comisia a inițiat o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Republicii Portugheze și a contactat autoritățile portugheze pentru a verifica în ce măsură proiectul de baraj era susceptibil să încalce Directivele 79/409 și 92/43.

12. Prin scrisorile din 27 martie 2007 și din 16 iulie 2007, LPN a solicitat Direcției Generale Mediu accesul la anumite informații privind examinarea plângerii și posibilitatea să consulte anumite documente elaborate de „grupul de lucru al Comisiei”, precum și pe cele schimbate între Comisie și autoritățile portugheze.

13. Această solicitare a fost respinsă definitiv de Comisie prin decizia în litigiu.

14. În susținerea deciziei în litigiu, Comisia a apreciat că toate documentele care au făcut obiectul corespondenței dintre Comisie și autoritățile portugheze intrau în sfera de aplicare a excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Comisia a arătat că, în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor (aflată în curs de desfășurare), trebuia să existe un climat de încredere reciprocă între Comisie și statul membru în cauză, pentru a le permite acestora inițierea unui proces de negociere și de compromis în scopul soluționării amiabile a diferendului, evitându-se introducerea unei acțiuni la Curte. În plus, potrivit Comisiei, articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006, în temeiul căruia se consideră că există un interes public deosebit pentru comunicare atunci când informațiile solicitate se referă la emisii în mediu, nu se aplică anchetelor privind posibilele încălcări ale dreptului Uniunii, precum cea din speță.

15. Prin decizia din 28 februarie 2008, Comisia a clasat plângerea LPN. După încheierea procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și în special printr-o decizie din 24 octombrie 2008, Comisia a acordat LPN acces la cvasitotalitatea documentelor solicitate.

IV – Hotărârea atacată

16. În acțiunea introdusă la Tribunal, LPN, susținută de Regatul Danemarcei, de Republica Finlanda și de Regatul Suediei, a reproșat Comisiei, pe de o parte, că a încălcat mai multe dispoziții ale Regulamentului nr. 1367/2006, în special articolul 6 din regulamentul menționat, și, pe de altă parte, că nu a respectat excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 privind în special protecția obiectivelor activităților de anchetă.

17. Acest din urmă motiv a fost împărțit în trei aspecte. În primul rând, LPN a imputat Comisiei că în mod nelegal nu a examinat și nu a motivat, concret și individual, dacă și în ce măsură această excepție se aplica în privința fiecăruia dintre documentele la care s-a solicitat accesul. În al doilea rând, în mod greșit Comisia nu ar fi apreciat dacă trebuia sau nu trebuia să se acorde un acces cel puțin parțial la documentele menționate. În al treilea rând, Comisia nu ar fi ținut cont de interesele publice, astfel cum au fost invocate în cererea de acces.

18. Tribunalul a constatat că la data adoptării deciziei în litigiu era în curs de desfășurare o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și că Comisia era, în principiu, îndreptățită să invoce excepția referitoare la protecția obiectivelor activităților de anchetă, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001⁷.

⁷ — A se vedea punctul 101 din hotărârea atacată.

19. Potrivit Tribunalului, din motivarea deciziei în litigiu reieșea că Comisia s-a întemeiat în esență pe principiul, recunoscut de Curte într-o jurisprudență recentă, care permite instituției în cauză să renunțe la o examinare concretă și individuală a fiecăruia dintre documentele în discuție pentru motivul că toate documentele menționate fac parte dintr-o singură categorie de documente, care intră în sfera de aplicare a unei excepții prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001⁸. Pe această bază, Comisia a respins cererea de acces în privința tuturor documentelor din dosarul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în domeniul dreptului mediului aflate în curs de desfășurare.

20. În plus, Tribunalul a amintit că decizia în litigiu a fost adoptată atât în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, cât și al Regulamentului nr. 1367/2006 și că era necesar să se examineze mai întâi dacă, astfel cum pretindeau LPN și intervenientele, ultimul regulament menționat putea să modifice conținutul obligației de a efectua o examinare concretă și individuală care revenea Comisiei în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001⁹.

A – Cu privire la incidența Regulamentului nr. 1367/2006 asupra conținutului obligației de examinare care revine Comisiei

21. Tribunalul a constatat că existau mai multe excepții de la obligația Comisiei de a efectua o examinare concretă și individuală a documentelor cu privire la care a fost solicitat accesul. Aceasta este situația atunci când este evident că accesul trebuie refuzat (dacă, de exemplu, anumite documente sunt în mod vădit incluse în întregime în sfera de aplicare a unei excepții de la dreptul de acces) sau, dimpotrivă, acordat (întrucât anumite documente sunt în mod vădit accesibile în întregime) sau dacă documentele în cauză au făcut deja obiectul unei aprecieri concrete și individuale de către Comisie în circumstanțe similare¹⁰.

22. Potrivit Tribunalului, „în principiu, instituției în cauză îi este permis să se întemeieze [...] pe prezumții generale aplicate anumitor categorii de documente, considerații de ordin general similare fiind susceptibile să se aplice cererilor de divulgare cu privire la documente de aceeași natură, cu condiția ca această instituție să verifice în fiecare caz în ce măsură considerațiile de ordin general aplicabile în mod normal unui tip determinat de documente sunt efectiv aplicabile unui document anume a cărui divulgare este cerută¹¹”.

23. Tribunalul a apreciat că nici considerentele, nici dispozițiile Regulamentului nr. 1367/2006 nu cuprindeau nicio indicație care să permită să se concluzioneze că aprecierile generale menționate mai sus¹² nu ar fi aplicabile unei cereri de acces la informații privind mediul¹³.

24. Acesta a statuat că, deși articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 prevede interpretarea strictă a excepțiilor de la dreptul de acces și de la evaluarea comparativă a intereselor divergente, „această constatare nu [a avut] incidență asupra problemei dacă instituția în cauză [trebuia] sau nu [trebuia] să efectueze o examinare concretă și individuală a documentelor sau a informațiilor solicitate¹⁴”. Potrivit Tribunalului, „condițiile recunoscute în jurisprudență care permit instituției respective să renunțe, în mod excepțional, la o astfel de examinare concretă și individuală se aplică *mutatis mutandis* atunci când documentele în cauză fac parte în mod vădit dintr-o singură categorie, care poate intra în sfera de aplicare a uneia dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001. Astfel, conform acestor principii desprinse din jurisprudență, deși rezultă

8 — *Ibidem* (punctele 118 și 119).

9 — *Ibidem* (punctele 103 și 104).

10 — *Ibidem* (punctele 113 și 114).

11 — *Ibidem* (punctul 115).

12 — *Ibidem* (punctele 113-115).

13 — *Ibidem* (punctul 116).

14 — *Ibidem* (punctul 117).

din articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006 că prezumția existenței unui interes public deosebit pentru divulgarea informațiilor privind emisiile în mediu nu se aplică în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor aflate în curs de desfășurare, totalitatea documentelor care provin dintr-o astfel de procedură poate fi protejată ca o categorie”¹⁵.

B – Cu privire la respectarea de către Comisie a obligației de a examina documentele în cauză

25. Tribunalul a constatat că în speță era evident, pe de o parte, că toate documentele în discuție, având în vedere întregul lor conținut, se încadrau în aceeași categorie de documente și, pe de altă parte, că accesul la această categorie de documente trebuia să fie refuzat în temeiul excepției invocate. Potrivit Tribunalului, nu se putea concepe situația în care Comisia ar fi putut acorda accesul la un singur document sau la o parte din conținutul acestor documente fără a pune în pericol negocierile în curs de desfășurare cu autoritățile portugheze. Acesta a apreciat că divulgarea chiar și parțială a documentelor în cauză putea aduce atingere în mod efectiv protecției obiectivelor activităților de anchetă ale Comisiei privind încălcările invocate de Republica Portugheză în legătură cu proiectul de baraj¹⁶.

26. În plus, Tribunalul a respins argumentul LPN și al intervenientelor care pretindeau că, în cazul în care Comisiei i-ar fi permis să renunțe la examinarea concretă și individuală a fiecăruia dintre documentele în cauză, aceasta nu ar putea să țină cont în mod suficient de interesul public pentru divulgare, în sensul articolului 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006¹⁷.

27. Tribunalul a adăugat că poziția reclamantilor în cadrul procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în sensul Comunicării Comisiei către Parlamentul European și Ombudsmanul European privind relațiile cu reclamantul în cazurile de nerespectare a dreptului comunitar [COM(2002) 141 final]¹⁸ era fundamental diferită de cea pe care o au aceștia, de exemplu, în cadrul unei proceduri de aplicare a normelor comunitare privind concurența, în cursul căreia reclamantii dispun de garanții procedurale specifice a căror respectare este supusă unui control jurisdicțional efectiv în cadrul unei acțiuni împotriva unei decizii de respingere a plângerii¹⁹.

28. Tribunalul a arătat că persoanele interesate aveau dreptul de a dovedi că un anumit document a cărui divulgare este solicitată nu face obiectul prezumției menționate sau că există un interes public superior care justifică divulgarea documentului în cauză în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001²⁰. Cu toate acestea, potrivit Tribunalului, nici LPN, nici intervenientele nu au prezentat elemente care să poată repune în discuție temeinicia aprecierii potrivit căreia toate documentele în cauză făceau obiectul excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001²¹.

C – Cu privire la interesul public superior care justifică divulgarea

29. Tribunalul a considerat că, întrucât la momentul adoptării deciziei în litigiu procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiată împotriva Republicii Portugheze era în curs de desfășurare, prezumția existenței unui interes public deosebit pentru divulgare, în temeiul articolului 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006, nu era aplicabilă în speță, astfel încât nici nu era necesară pronunțarea asupra problemei dacă documentele în cauză conțineau sau nu conțineau

15 — *Ibidem* (punctul 117).

16 — *Ibidem* (punctul 121).

17 — *Ibidem* (punctul 122).

18 — JO C 244, p. 5.

19 — A se vedea punctul 126 din hotărârea atacată.

20 — *Ibidem* (punctul 128).

21 — *Ibidem* (punctul 129).

informații efectiv referitoare la „emisii” în mediu²². Tribunalul a hotărât că, contrar observațiilor LPN și ale intervenientelor, articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006, ca *lex specialis* în raport cu Regulamentul nr. 1049/2001, excludea o sporire a transparenței în domeniul mediului în scopul evaluării comparative a intereselor divergente în sensul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 atunci când documentele în cauză făceau parte din dosarul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor aflate în curs de desfășurare²³.

30. În plus, potrivit Tribunalului, articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 „vizează numai obligația de a interpreta în mod restrictiv excepțiile diferite de cele menționate la articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006, și anume altele decât cele prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001”²⁴. De asemenea, în opinia Tribunalului, „articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 nu se referă decât la un «interes public» pentru comunicare, iar nu la un interes public «superior» în sensul articolului 4 alineatul (2) *in fine* din Regulamentul nr. 1049/2001”²⁵. Prin urmare, trebuia „respins argumentul LPN și al intervenientelor potrivit căruia, în speță, principiile transparenței sporite, al accesului public la documente, al mai bune participări a cetățenilor la procesul de decizie și al unei legitimități mai mari ar constitui totuși un interes public, respectiv un interes public superior care ar justifica divulgarea documentelor în cauză”²⁶.

31. În sfârșit, Tribunalul a constatat că nici LPN, nici intervenientele nu au fost în măsură să identifice un eventual interes public superior, altul decât pretinsa transparență sporită în domeniul mediului, de care Comisia ar fi trebuit să țină seama în vederea aplicării în speță a articolului 4 alineatul (2) *in fine* din Regulamentul nr. 1049/2001 și nici nu au putut să explice dacă și în ce măsură informațiile solicitate se refereau la emisii în mediu în sensul articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006²⁷.

V – Procedura în fața Curții

32. Prin Ordonanța președintelui Curții din 27 februarie 2012, cele două recursuri au fost conexe în vederea bunei desfășurări a procedurii scrise și orale, precum și în vederea pronunțării hotărârii.

33. Prin Ordonanța președintelui Curții din 27 aprilie 2012, a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor Comisiei formulată de Republica Federală Germania. Prin Ordonanța președintelui Curții din 10 iulie 2012, au fost admise cererea de intervenție formulată de Republica Estonia în susținerea concluziilor Republicii Finlanda și prezentarea de observații de către aceasta în cadrul procedurii orale.

34. Regatul Danemarcei și Regatul Suediei, interveniente în primă instanță, susțin concluziile LPN și ale Republicii Finlanda.

35. LPN, Republica Finlanda, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Regatul Suediei, precum și Comisia au prezentat observații scrise. Recurențele și intervenientele, inclusiv Republica Estonia, au prezentat observații orale în ședința din 29 mai 2013.

22 — *Ibidem* (punctul 134).

23 — *Ibidem* (punctul 135).

24 — *Ibidem* (punctul 136).

25 — *Idem*.

26 — *Idem*.

27 — A se vedea punctul 138 din hotărârea atacată.

VI – Cu privire la recursuri

36. LPN și Republica Finlanda invocă trei motive principale în susținerea recursului formulat.

37. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Al doilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006. Al treilea motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (2) *in fine* din Regulamentul nr. 1049/2001.

38. În plus, LPN susține că decizia privind cheltuielile de judecată, care figurează la punctele 141 și 143 din hotărârea atacată, este afectată de mai multe erori de drept. LPN mai arată că hotărârea atacată conține două incoerențe referitoare la identificarea deciziei în litigiu.

VII – Analiză

39. Înainte de a examina motivele invocate de LPN și de Republica Finlanda în susținerea recursului formulat, trebuie să se răspundă la argumentul prezentat de LPN în recursul formulat de aceasta privind statutul său de organizație neguvernamentală în domeniul mediului. Potrivit LPN, o cerere de acces la documente referitoare la ajutoare de stat introdusă de o parte care își apără interesele private, precum cea în discuție în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 29 iunie 2010, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau²⁸, nu poate fi asimilată unei cereri precum cea în discuție în speță, care, pe de o parte, provine de la o organizație care apără interese publice, fapt care i-ar conferi un interes specific de a participa activ la procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, și, pe de altă parte, privește documente referitoare la emisii în mediu, ipoteză vizată în mod specific de Regulamentul nr. 1367/2006.

40. În opinia noastră, Tribunalul a concluzionat în mod întemeiat, la punctul 137 din hotărârea atacată, că dreptul de acces la documente nu depindea de natura interesului particular pe care solicitantul accesului l-ar putea sau nu l-ar putea avea pentru obținerea informației solicitate.

41. Din Hotărârea Curții din 1 februarie 2007, Sison/Consiliul²⁹, reiese că obiectul Regulamentului nr. 1049/2001 este acela de a conferi un drept de acces publicului în general la documentele instituțiilor, iar nu acela de a edicta reguli destinate să protejeze interesul specific al unei anumite persoane de a avea acces la vreunul dintre acestea³⁰. În hotărârea menționată, Curtea a statuat că Regulamentul nr. 1049/2001 nu prevedea să se țină seama de anumite interese specifice de care s-ar putea prevala o persoană în scopul de a obține accesul la un anumit document³¹. Considerăm că același raționament se aplică în cazul dispozițiilor Regulamentului nr. 1367/2006 aplicabile în speță, al cărui obiect este acela de a conferi publicului³² un drept de acces la informații privind mediul deținute de instituții sau de organisme ale Uniunii Europene.

42. În consecință, statutul special al LPN nu poate fi luat în considerare în cadrul aplicării articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 și a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006.

28 — C-139/07 P (Rep., p. I-5885).

29 — C-266/05 P (Rep., p. I-1233).

30 — A se vedea Hotărârea Sison/Consiliul, citată anterior (punctul 43). Regulamentul nr. 1049/2001 acordă un drept de acces foarte larg la documentele instituțiilor în cauză, beneficiul unui asemenea drept nefiind condiționat, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din acest regulament, de o motivare a cererii. A se vedea Hotărârea din 26 ianuarie 2010, Internationaler Hilfsfonds/Comisia (C-362/08 P, Rep., p. I-669, punctul 56).

31 — A se vedea Hotărârea Sison/Consiliul, citată anterior (punctul 45).

32 — „Publicul” este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1367/2006 în termenii cei mai largi, ca fiind „una sau mai multe persoane fizice sau juridice și asociații, organizații și grupuri constituite din aceste persoane”.

A – Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001

1. Argumentație

43. LPN consideră că Tribunalul interpretează în mod eronat articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001. Aceasta arată că dosarul în speță conține diferite tipuri de documente și că este total eronat și disproporționat să se afirme că în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor aflată în curs de desfășurare „totalitatea documentelor care provin dintr-o astfel de procedură poate fi protejată ca o categorie”³³.

44. Republica Finlanda contestă teza de principiu, cuprinsă în hotărârea atacată, potrivit căreia, în temeiul excepției referitoare la protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit, prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, toate documentele aferente unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor pot fi protejate ca o categorie, astfel încât o instituție poate refuza accesul la totalitatea acestor documente întemeindu-se pe o prezumție generală potrivit căreia divulgarea conținutului unor astfel de documente aduce în principiu atingere protecției obiectivelor activităților de anchetă.

45. LPN și Republica Finlanda apreciază că Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, privind ajutoarele de stat nu poate fi aplicată în speță.

46. Regatul Danemarcei și Regatul Suediei apreciază că Tribunalul a încălcat articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 prin faptul că a aplicat o prezumție generală pentru a exclude accesul la toate documentele aferente unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Acestea consideră că, dimpotrivă, Comisia are obligația să verifice *in concreto* dacă divulgarea fiecăruia dintre documente ar aduce atingere obiectivelor activităților de anchetă. Ele arată că Curtea a aplicat prezumții generale în cazuri foarte limitate și pentru motive clar definite, care nu sunt aplicabile în speță.

47. Republica Federală Germania și Comisia consideră că trebuie să se aplice o prezumție generală potrivit căreia divulgarea documentelor aferente procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor ar aduce atingere protecției obiectivelor activităților de anchetă în sensul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001. Acestea arată că, dacă schimburile dintre Comisie și statul membru în cauză ar fi divulgate, voința de cooperare într-un climat de încredere ar fi compromisă. Potrivit Comisiei și Republicii Federale Germania, în speță trebuie să se aplice prin analogie Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, dat fiind că procedura de control al ajutoarelor de stat este o variantă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor adaptată problemelor specifice pe care le prezintă ajutoarele de stat pentru concurența pe piața comună.

2. Aprecieri

48. Cu titlu introductiv, trebuie amintit că LPN a solicitat accesul la toate documentele care fac parte din dosarul administrativ al unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiate în temeiul articolului 258 TFUE împotriva Republicii Portugheze în domeniul dreptului mediului. Această solicitare a fost prezentată în timp ce procedura administrativă era în curs de desfășurare. În decizia în litigiu, Comisia a refuzat să comunice LPN documentele solicitate, invocând excepția de la dreptul de acces prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, întemeiată pe protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit. Procedând astfel, Comisia nu

33 — A se vedea punctul 117 din hotărârea atacată.

a verificat pentru fiecare document solicitat dacă divulgarea acestuia ar aduce atingere obiectivului anchetei inițiate în temeiul articolului 258 TFUE împotriva Republicii Portugheze, considerând în mod global că divulgarea tuturor documentelor, în acest stadiu, ar aduce atingere procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

49. Această abordare a fost susținută în hotărârea atacată.

50. Tribunalul a considerat că, dat fiind că, la momentul adoptării deciziei în litigiu, procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor se afla în curs de desfășurare, Comisia putea să pornească de la principiul că o prezumție generală potrivit căreia divulgarea documentelor din dosarul administrativ ar aduce atingere protecției obiectivelor activităților de anchetă se aplica tuturor documentelor în cauză³⁴.

51. În prezentele recursuri, nu se contestă că, astfel cum se precizează la punctul 101 din hotărârea atacată, Comisia era, în principiu, îndreptățită să invoce excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 referitoare la protecția obiectivelor activităților de anchetă, întrucât o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor era în curs de desfășurare la data formulării solicitării în cauză. Dimpotrivă, sunt în discuție natura și intensitatea verificării efectuate de Comisie în momentul aplicării acestei excepții documentelor menționate și în special problema dacă această instituție era obligată să efectueze o apreciere concretă a conținutului fiecărui dintre documentele menționate sau dacă putea, dimpotrivă, să se limiteze la a se întemeia pe o prezumție generală de atingere adusă protecției obiectivelor procedurii aplicabilă tuturor documentelor solicitate.

52. Potrivit unei jurisprudențe constante, Regulamentul nr. 1049/2001 urmărește, astfel cum se precizează în considerentul (4) și la articolul 1 din acesta, să confere publicului un drept de acces cât mai larg la documentele instituțiilor³⁵. Acest drept este totuși condiționat de anumite limite întemeiate pe considerente de interes public sau de interes privat. Mai exact și conform considerentului (11) al regulamentului menționat, acesta prevede la articolul 4 că instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului acestuia din urmă ar aduce atingere unuia dintre interesele protejate prin acest articol. Astfel, în cazul în care Comisia decide să refuze accesul la un document a cărui divulgare îi este cerută, acesteia îi revine, în principiu, obligația de a explica în ce mod accesul la acest document ar putea să aducă atingere concret și efectiv interesului protejat de excepția prevăzută la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 pe care această instituție o invocă. Având în vedere că derogă de la principiul accesului cât mai larg posibil al publicului la documente, excepțiile menționate trebuie să fie interpretate și aplicate în mod strict³⁶.

53. Reiese din jurisprudența menționată că, în scopul respectării principiului director al transparenței, Comisia avea, în principiu, nu numai obligația de a examina în mod concret și individual fiecare dintre documentele solicitate de LPN pentru a stabili dacă divulgarea lor ar aduce efectiv atingere obiectivului anchetei inițiate în temeiul articolului 258 TFUE împotriva Republicii Portugheze, ci și obligația de a explica, pentru fiecare document în cauză, în ce mod accesul total sau parțial la fiecare dintre aceste documente ar putea aduce atingere obiectivului menționat.

54. Totuși, astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 113 și următoarele din hotărârea atacată, există excepții de origine pretoriană de la obligația Comisiei de a efectua o examinare concretă și individuală a documentelor cu privire la care a fost solicitat accesul.

34 — *Ibidem* (punctul 127).

35 — Hotărârea din 1 iulie 2008, Suedia și Turco/Consiliul (C-39/05 P și C-52/05 P, Rep., p. I-4723, punctul 33), și Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior (punctul 51).

36 — A se vedea Hotărârea din 21 septembrie 2010, Suedia și alții/API și Comisia, (C-514/07 P, C-528/07 P și C-532/07 P, Rep., p. I-8533, punctele 70-73, precum și jurisprudența citată).

55. În temeiul acestei jurisprudențe³⁷, o examinare individuală și concretă a fiecărui document poate să nu fie necesară atunci când, date fiind circumstanțele specifice ale cauzei, este evident că accesul trebuie refuzat sau, dimpotrivă, acordat. În aceste cazuri, instituția în cauză poate să se întemeieze pe o prezumție generală care se aplică anumitor categorii de documente atunci când considerații de ordin general similare sunt susceptibile să se aplice unor cereri de divulgare referitoare la documente de aceeași natură³⁸.

56. Jurisprudența cea mai recentă prevede că, atunci când cererea de acces este respinsă în temeiul unei astfel de prezumții generale, persoanele interesate pot, dacă doresc, să demonstreze că un anumit document, a cărui divulgare este solicitată, nu face obiectul prezumției în discuție sau că există un interes public superior care justifică divulgarea documentului vizat în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001³⁹.

57. În această privință, arătăm că posibilitatea de a se recurge la prezumții generale, care se aplică anumitor categorii de documente, în locul examinării fiecărui document în mod individual și concret înainte de a se refuza accesul la acesta, nu este lipsită de importanță. Aceasta are ca efect nu numai încadrarea principiului fundamental al transparenței consacrat la articolul 11 TUE, la articolul 15 TFUE și de Regulamentul nr. 1049/2001, ci, de asemenea și în mod necesar, limitarea în practică a accesului la documentele în cauză. În consecință, considerăm că utilizarea unor astfel de prezumții trebuie să se întemeieze pe motive solide și convingătoare. Până în prezent, Curtea a recunoscut în mod expres posibilitatea de a recurge la astfel de prezumții generale în trei împrejurări specifice, și anume procedurile de control al ajutoarelor de stat⁴⁰, procedurile de control al concentrărilor⁴¹ și procedurile aflate în curs de desfășurare în fața instanțelor Uniunii⁴².

58. Mai întâi, în Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, Curtea a permis ca o prezumție generală să se aplice respingerii cererii de acces la documente aferente procedurilor de control al ajutoarelor de stat. Curtea a declarat că la interpretarea excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuia să se țină seama de împrejurarea că părțile interesate⁴³, cu excepția statului membru responsabil de acordarea ajutorului, nu dispun, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE]⁴⁴, de dreptul de a consulta documentele din dosarul administrativ al Comisiei. Curtea a considerat că dacă aceste părți interesate ar fi fost în măsură să obțină accesul la documentele în discuție, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, ar fi pus în discuție sistemul de control al ajutoarelor de stat.

59. În continuare, în Hotărârile citate anterior Comisia/Éditions Odile Jacob și Comisia/Agrofert Holding Curtea a permis ca o prezumție generală să fie de asemenea utilizată pentru a refuza accesul la documente aferente unei proceduri de control al operațiunilor de concentrare între întreprinderi, din cauza faptului că legislația care reglementează această procedură prevede norme stricte în ceea ce privește prelucrarea informațiilor obținute sau a constatărilor stabilite în cadrul unei astfel de proceduri.

37 — A se vedea în acest sens Hotărârea Suedia și Turco/Consiliul, citată anterior (punctul 50), Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior (punctul 54), Hotărârile din 28 iunie 2012, Comisia/Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, punctul 116) și Comisia/Agrofert Holding (C-477/10 P, punctul 57), precum și Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior (punctul 74).

38 — A se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior (punctul 54), Hotărârea Comisia/Éditions Odile Jacob, citată anterior (punctul 116), Hotărârea Comisia/Agrofert Holding, citată anterior (punctul 57), precum și Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior (punctul 74).

39 — A se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior (punctul 62), Hotărârea Comisia/Éditions Odile Jacob, citată anterior (punctul 126), și Hotărârea Comisia/Agrofert Holding, citată anterior (punctul 68).

40 — A se vedea Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior.

41 — A se vedea Hotărârile Comisia/Éditions Odile Jacob și Comisia/Agrofert Holding, citate anterior.

42 — A se vedea Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior.

43 — Și anume în special beneficiarii ajutoarelor și concurenții acestora.

44 — JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41.

60. Potrivit Curții, un acces generalizat, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, la documentele care au făcut, în cadrul unei astfel de proceduri, obiectul unui schimb între Comisie și părțile care fac notificarea sau terți ar fi de natură să pună în pericol echilibrul pe care legiuitorul Uniunii a intenționat să îl asigure în regulamentul privind concentrările între obligația întreprinderilor în cauză de a comunica Comisiei informații comerciale eventual sensibile pentru a-i permite să aprecieze compatibilitatea operațiunii de concentrare preconizate cu piața comună, pe de o parte, și garanția protecției consolidate legate, în temeiul secretului profesional și al secretului de afaceri, de informații comunicate astfel Comisiei, pe de altă parte⁴⁵. În opinia Curții, din cele de mai sus rezultă că există o prezumție generală potrivit căreia divulgarea documentelor în cauză ar aduce, în principiu, atingere protecției intereselor comerciale ale întreprinderilor implicate în operațiunea de concentrare, precum și protecției obiectivelor activităților de anchetă referitoare la procedura de control al acestei operațiuni⁴⁶.

61. În sfârșit, în Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior, Curtea a apreciat că trebuia să se recunoască existența unei prezumții generale potrivit căreia divulgarea memoriilor depuse de o instituție în cadrul unei proceduri jurisdicționale aduce atingere protecției acestei proceduri în sensul articolului 4 alineatul (2) a doua liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, atât timp cât procedura este în curs de desfășurare⁴⁷.

62. Potrivit Curții, împrejurarea că Regulamentul nr. 1049/2001 impune obligații de transparență anumitor instituții nu poate avea drept consecință ca, în cadrul procedurilor jurisdicționale pendinte, poziția procesuală a acestora să fie compromisă din perspectiva principiului egalității armelor. În plus, Curtea a considerat, întemeindu-se pe principiul bunei administrări a justiției, că excluderea activității jurisdicționale din domeniul de aplicare al dreptului de acces la documente, fără a distinge între diferitele stadii ale procedurii, se justifică prin necesitatea de a garanta, pe parcursul întregii proceduri jurisdicționale, că dezbaterile dintre părți, precum și deliberările instanței în discuție cu privire la cauza pendinte se desfășoară netulburate. Mai mult decât atât, Curtea a statuat, întemeindu-se prin analogie pe Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, că o astfel de prezumție se justifică de asemenea prin prisma faptului că nici Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, nici regulamentele de procedură ale instanțelor Uniunii nu prevedeau dreptul de acces al terților la memoriile prezentate Curții în cadrul procedurilor jurisdicționale.

63. LPN și Republica Finlanda pretind că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a reținut că raționamentul Curții în Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, referitor la procedurile de control al ajutoarelor de stat se aplică și procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Nu suntem de acord cu această apreciere.

64. Rezultă nu numai din Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, ci și din Hotărârile citate anterior Comisia/Éditions Odile Jacob și Comisia/Agrofert Holding că Curtea a permis aplicarea unor prezumții generale de respingere a cererii de acces la documentele care au legătură cu o procedură de control al ajutoarelor de stat sau al concentrărilor, întemeindu-se în special pe existența unor norme stricte care limitează accesul la dosar în cadrul acestor proceduri. Cu alte cuvinte, deși Curtea, asemenea legiuitorului Uniunii, nu a instituit nicio ierarhie între normele în discuție⁴⁸, ea a încadrat aplicarea dispozițiilor generale ale Regulamentului nr. 1049/2001 prin aceste prezumții generale atunci când accesul la documentele din dosarul administrativ ar aduce atingere obiectivului specific al normelor care urmăresc să garanteze însăși eficiența procedurilor de control al ajutoarelor de stat și al concentrărilor.

45 — A se vedea Hotărârile citate anterior Comisia/Éditions Odile Jacob (punctul 121) și Comisia/Agrofert Holding (punctul 62).

46 — A se vedea Hotărârile citate anterior Comisia/Éditions Odile Jacob (punctul 123) și Comisia/Agrofert Holding (punctul 64).

47 — A se vedea Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior (punctul 94).

48 — A se vedea în această privință Hotărârile citate anterior Comisia/Éditions Odile Jacob (punctul 110) și Comisia/Agrofert Holding (punctul 52), în care Curtea a considerat că, în pofida lipsei unor dispoziții care să prevadă în mod expres o ierarhie între Regulamentul nr. 1049/2001 și regulamentele în domeniul controlului concentrărilor, „se impune asigurarea unei aplicări a fiecăruia dintre aceste regulamente care să fie compatibilă cu cea a celuilalt și să permită astfel o aplicare coerentă a acestora”.

65. Deși, pentru a justifica aplicarea unor astfel de prezumții generale, existența acestor norme specifice care limitează accesul publicului la dosarul administrativ, în cadrul anumitor proceduri, a avut o anumită importanță în raționamentul Curții nu numai în Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, ci și în Hotărârile citate anterior Comisia/Éditions Odile Jacob și Comisia/Agrofert Holding⁴⁹, considerăm, contrar argumentelor invocate de LPN și de Republica Finlanda, că această împrejurare nu era decisivă în sine.

66. Astfel, aplicarea unor asemenea prezumții generale este dictată în principal de necesitatea imperativă de a se asigura funcționarea corectă a procedurilor în discuție și de a se garanta că obiectivele acestora nu sunt compromise.

67. În această privință, arătăm că, în Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior, Curtea s-a întemeiat în principal pe principiul egalității armelor și pe necesitatea asigurării unei bune desfășurări a procedurii pentru a justifica aplicarea unor astfel de prezumții generale. Lipsa dreptului de acces al terților la memoriile prezentate Curții în cadrul unor proceduri jurisdicționale a fost abordată în această hotărâre numai cu titlu subsidiar pentru a justifica excluderea din domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1049/2001 a activității jurisdicționale ca atare.

68. Rezultă că factorul de unificare a raționamentului Curții în toate aceste hotărâri⁵⁰ era faptul că accesul la documentele din cadrul anumitor proceduri era complet incompatibil cu buna desfășurare a acestora și risca să le compromită. În plus, rezultă din Hotărârile citate anterior Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, Comisia/Éditions Odile Jacob și Comisia/Agrofert Holding că prezumția generală de respingere a cererii de acces îngloba toate documentele nepublicate aferente dosarului administrativ al procedurilor în cauză.

69. Considerăm că acest factor de unificare este de asemenea aplicabil în faza precontencioasă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor reglementată la articolul 258 TFUE, chiar dacă această procedură nu este echivalentă sub toate aspectele cu o procedură în domeniul controlului ajutoarelor de stat sau al concentrărilor sau cu o procedură jurisdicțională, acestea din urmă nefiind echivalente nici între ele.

70. Totuși, trebuie să se observe legătura specială care există între procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și procedura în domeniul controlului ajutoarelor de stat, ambele urmărind să garanteze că statele membre respectă dreptul Uniunii. În cazul unei decizii negative privind un ajutor ilegal, articolul 108 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE scutește Comisia de faza precontencioasă prevăzută la articolul 258 TFUE, iar dacă termenul stabilit în decizia negativă a Comisiei⁵¹ pentru ca statul în cauză să se conformeze este depășit, Comisia poate sesiza direct Curtea⁵². Rezultă că, în temeiul articolului 108 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE, decizia negativă a Comisiei privind un ajutor ilegal înlocuiește într-o anumită măsură faza precontencioasă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

71. Trebuie de asemenea amintit că, precum în procedurile referitoare la ajutoare de stat sau la proiecte de concentrare, Comisia are un rol central pe parcursul întregii proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Astfel, în rolul său de gardian al Tratatului FUE, Comisia dispune de o marjă largă de apreciere în acest domeniu, luând decizii în mod suveran cu privire la oportunitatea de

49 — În Hotărârile citate anterior Comisia/Éditions Odile Jacob (punctul 115) și Comisia/Agrofert Holding (punctul 56), Curtea s-a întemeiat de asemenea pe obiectivul protecției intereselor comerciale, constatând că acest obiectiv și cele ale activităților de anchetă erau strâns legate.

50 — Și anume Hotărârile citate anterior Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, Comisia/Éditions Odile Jacob, Comisia/Agrofert Holding, precum și Suedia și alții/API și Comisia.

51 — Sau, dacă este cazul, termenul pe care Comisia l-a stabilit ulterior. A se vedea Hotărârea din 14 decembrie 2006, Comisia/Spania (C-485/03-C-490/03, Rec., p. I-11887, punctul 53).

52 — A se vedea Hotărârea Comisia/Spania, citată anterior (punctul 53).

a declanșa procedura precontencioasă prin trimiterea unei scrisori de punere în întârziere și de a o continua prin trimiterea unui aviz motivat⁵³. Această procedură precontencioasă are drept scop, dând statului membru posibilitatea de a-și invoca motivele în apărare, să conducă la respectarea dreptului Uniunii, evitându-se, dacă este posibil, acțiunea în justiție.

72. Pe de altă parte, subscriem la constatarea Tribunalului de la punctul 126 din hotărârea atacată potrivit căreia această fază precontencioasă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor este de natură bilaterală, între Comisie și statul membru în cauză, și aceasta în pofida faptului că, precum în speță, ar fi putut fi declanșată de o plângere, întrucât, în orice caz, eventualul reclamant nu are niciun drept în cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor⁵⁴. Astfel cum subliniază Comisia în decizia în litigiu, „în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, ar trebui să existe un climat de încredere reciprocă între Comisie și statul membru în cauză, pentru a le permite acestora inițierea unui proces de negociere și de compromis în scopul soluționării amiabile a diferendului, fără să devină necesară introducerea unei acțiuni la Curte”.

73. În plus, deși procedura precontencioasă din cadrul acțiunii în constatarea neîndeplinirii obligațiilor nu este sub toate aspectele echivalentă cu o procedură jurisdicțională, ea poate să conducă la aceasta, întrucât Comisia poate, la încheierea procedurii menționate, să sesizeze Curtea în vederea constatării de către aceasta din urmă a neîndeplinirii obligațiilor pe care Comisia o reproșează statului membru în cauză⁵⁵.

74. În consecință, considerăm că finalitatea exclusivă de a menține integritatea desfășurării procedurii care a determinat Curtea să recunoască o prezumție generală în domeniul controlului ajutoarelor de stat⁵⁶ sau al concentrărilor⁵⁷ sau să desfășoare o procedură jurisdicțională⁵⁸ este aplicabilă în faza precontencioasă a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

75. Prin urmare, considerăm că accesul, chiar parțial, al publicului la documentele aferente procedurii menționate, atunci când aceasta se află în curs de desfășurare, pune în pericol realizarea obiectivelor acesteia și justifică, în consecință, recurgerea la o prezumție generală, precum cea recunoscută de Curte în celelalte proceduri.

76. LPN și Republica Finlanda au susținut în mod corect că conținutul unui dosar într-o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în domeniul mediului era în mod necesar eterogen și putea, pe lângă corespondența dintre Comisie și statul membru în cauză, să cuprindă, de exemplu, numai studii tehnice și științifice. În speță, Tribunalul a constatat că dosarul în cauză conținea doar corespondența dintre Comisie și statul membru respectiv⁵⁹. Însă, chiar dacă situația ar fi fost diferită, deși este adevărat că documentele deținute de Comisie în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor pot fi indubitabil de natură variată și că fiecare procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor inițiată împotriva unui stat membru are propriile particularități, aceasta nu reduce cu nimic necesitatea de a proteja buna desfășurare a acestei proceduri prin limitarea ingerinței unor terți.

53 — În cazul în care Comisia consideră că un stat membru și-a încălcat obligațiile, îi revine sarcina de a aprecia oportunitatea de a acționa împotriva statului respectiv, de a stabili dispozițiile pe care acesta le-a încălcat și de a alege momentul în care va iniția procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva acestuia, considerațiile care determină alegerea respectivă neputând afecta admisibilitatea acțiunii formulate. A se vedea cu privire la acest aspect Hotărârea din 18 iunie 1998, Comisia/Italia (C-35/96, Rec., p. I-3851, punctul 27), și Hotărârea din 8 decembrie 2005, Comisia/Luxemburg (C-33/04, Rec., p. I-10629, punctul 66).

54 — A se vedea în această privință Comunicarea COM(2002) 141 final, menționată mai sus.

55 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 14 februarie 1989, Star Fruit/Comisia (247/87, Rec., p. 291, punctul 12), și Hotărârea din 29 septembrie 1998, Comisia/Germania (C-191/95, Rec., p. I-5449, punctul 46). Procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor este caracterizată de principiul oportunității. A se vedea Hotărârea din 19 mai 2009, Comisia/Italia (C-531/06, Rep., p. I-4103, punctele 23 și 24). Aprecierea oportunității unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor revine exclusiv Comisiei.

56 — A se vedea punctul 58 din prezentele concluzii.

57 — A se vedea punctele 59 și 60 din prezentele concluzii.

58 — A se vedea punctele 61 și 62 din prezentele concluzii.

59 — A se vedea punctul 121 din hotărârea atacată.

Rezultă că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a apreciat, la punctul 121 din hotărârea atacată, că documentele aferente dosarului unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor aflate în curs de desfășurare constituiau o categorie unică în scopul aplicării prezumției generale de respingere a cererii de acces pe baza excepției invocate de Comisie.

77. Trebuie de asemenea amintit că, în temeiul articolului 4 alineatul (7) din Regulamentul nr. 1049/2001, o excepție nu se poate aplica decât în perioada în care protecția se justifică prin conținutul documentului⁶⁰. După ce procedura este încheiată, accesul la dosar va trebui acordat dacă niciuna dintre celelalte excepții prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 nu este aplicabilă.

78. În speță, reiese în mod clar din cuprinsul punctelor 28-35 din hotărârea atacată că, în urma clasării plângerii sale privind proiectul de baraj la 28 februarie 2008, LPN a avut acces la aproape toate documentele solicitate⁶¹.

79. În consecință, propunem Curții să respingă primul motiv al recursurilor ca nefondat.

B – Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006

1. Argumentație

80. LPN susține că, contrar celor afirmate de Tribunal la punctele 113-117 din hotărârea atacată, o lectură atentă a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2001 coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu exonerează Comisia de obligația „de a efectua o examinare concretă și individuală a documentelor cu privire la care a fost solicitat accesul”⁶². LPN susține că, deși anchetele sunt exceptate în prima parte a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006, acestea intră în mod inevitabil și logic sub incidența celei de a doua părți a articolului menționat. Potrivit LPN, în măsura în care nu se poate prezuma existența unui interes public superior pentru respingerea cererii de acces la documentele din cadrul anchetelor, trebuie să se interpreteze în mod restrictiv motivele potențiale ale acestui refuz, analizându-se dacă interesul public pentru divulgarea informațiilor privind mediul prevalează sau nu prevalează în speță asupra altor eventuale interese care ar trebui protejate prin nedivulgare și verificându-se *in concreto* dacă informațiile cuprinse în documentele solicitate sunt sau nu sunt legate de emisiile în mediu.

81. Republica Finlanda, susținută de Regatul Danemarcei și de Regatul Suediei, arată că, la punctul 136 din hotărârea atacată, Tribunalul interpretează în mod eronat articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006, considerând că această dispoziție „vizează numai obligația de a interpreta în mod restrictiv excepțiile diferite de cele menționate la articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006, și anume altele decât cele prevăzute la articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001”.

82. Comisia susține că, excluzând din sfera prezumției legale prevăzute la articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006 anchetele privind posibile încălcări ale dreptului Uniunii, legiuitorul Uniunii a fost în mod vădit preocupat să țină seama de particularitățile acestora. Prin urmare, existența eventuală a unui interes public superior care justifică divulgarea ar trebui examinată

60 — A se vedea Hotărârea Suedia și Turco/Consiliul, citată anterior (punctul 70).

61 — A se vedea punctul 15 din prezentele concluzii.

62 — A se vedea punctul 113 din hotărârea atacată.

în cadrul parametrilor Regulamentului nr. 1049/2001 și nu se poate deduce din Regulamentul nr. 1367/2006 că procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în domeniul mediului ar trebui tratate în mod diferit față de aceleași proceduri în alte domenii în ceea ce privește prezumția generală că divulgarea documentelor cuprinse în aceste dosare ar aduce atingere obiectivului anchetei.

83. Republica Federală Germania susține că articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 nu modifică criteriul de apreciere în ceea ce privește respingerea cererii de acces la documentele care provin dintr-o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor privind mediul aflată în curs de desfășurare care ar rămâne reglementată de Regulamentul nr. 1049/2001. Astfel, această dispoziție ar reitera pur și simplu cerința, dezvoltată de instanțele Uniunii, a unei interpretări restrictive a motivelor de derogare și a luării în considerare a intereselor legate de mediu în cadrul aprecierii menționate.

2. Aprecieri

84. Prezentul motiv privește interpretarea articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 și vizează mai exact problema dacă normele în materie de acces la informații în domeniul mediului au incidență asupra aspectului dacă Comisia trebuie sau nu trebuie să efectueze o examinare concretă și individuală a documentelor aferente dosarului administrativ al unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în domeniul mediului.

85. Considerăm că Tribunalul a arătat în mod corect la punctul 105 din hotărârea atacată că „[Regulamentul nr. 1367/2006] constituie o *lex specialis* în raport cu Regulamentul nr. 1049/2001, întrucât înlocuiește, modifică sau precizează anumite dispoziții ale acestui din urmă regulament atunci când cererea de acces vizează «informații privind mediul» sau informații «care se referă la emisii în mediu»⁶³.

86. Reiese în mod clar din articolul 3 din Regulamentul nr. 1367/2006 că Regulamentul nr. 1049/2001 se aplică oricărei cereri de acces la informațiile privind mediul deținute de instituțiile Uniunii. Rezultă că domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 1367/2006 în privința accesului la aceste informații este foarte limitat, întrucât modificările aduse Regulamentului nr. 1049/2001 sunt foarte precise.

87. Considerentul (15) și articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 precizează interacțiunea dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 și dispozițiile Regulamentului nr. 1367/2006.

88. Mai întâi, din considerentul (15) al Regulamentului nr. 1367/2006 reiese că, în principiu, excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie să se aplice în întregime, sub rezerva oricăror dispoziții mai specifice ale Regulamentului nr. 1367/2006.

89. Articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006 întărește aplicarea principiului transparenței „în ceea ce privește articolul 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 atunci când informațiile solicitate se referă la emisii în mediu”, prevăzând că se consideră că există un interes public superior pentru comunicarea acestora.

63 — A se vedea de asemenea punctul 135 din hotărârea atacată.

90. Cu toate acestea, anumite excepții prevăzute la articolul 4 prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, și anume „anchetel[e], în special [cele] privind posibilele încălcări ale dreptului comunitar”, sunt excluse în mod expres de articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 din sfera de aplicare a principiului transparenței sporite. Presumpția existenței unui interes public superior care justifică divulgarea nu se aplică informațiilor cuprinse într-un dosar administrativ aferent unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, chiar dacă informațiile solicitate se referă la emisii în mediu.

91. Rămâne întrebarea dacă aceste proceduri ar intra în schimb sub incidența celei de a doua teze a articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006. Potrivit acestei a doua teze, atunci când este vorba despre „celelalte excepții” stabilite la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001, motivele refuzului se interpretează în mod restrictiv, ținând seama de interesul public pe care îl prezintă comunicarea, precum și de aspectul dacă informațiile solicitate se referă la emisii în mediu.

92. LPN și Republica Finlanda consideră că „celelalte excepții” includ în mod necesar, din oficiu, procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, întrucât articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006 nu li se aplică. Aceasta ar obliga în principiu Comisia să examineze în mod individual și concret toate documentele aferente dosarului administrativ al unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în domeniul mediului și ar împiedica aplicarea unei prezumții generale.

93. Nu suntem de acord cu această interpretare a dispoziției în discuție.

94. În principal, considerăm că reiese nu numai din modul de redactare a articolului 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006, ci și din economia generală și din finalitatea acestei dispoziții⁶⁴ că se aplică numai excepțiilor care nu au fost menționate în cadrul primei teze a acestei dispoziții. Or, articolul 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 1367/2006 menționează în mod expres procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor⁶⁵, chiar dacă o face pentru a le rezerva un tratament derogatoriu în cadrul dispozițiilor articolului 4 alineatul (2) prima și a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

95. Dispozițiile articolului 6 alineatul (1) prima și a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 evidențiază în mod clar intenția explicită a legiuitorului Uniunii de a elimina procedurile de constatare a neîndeplinirii obligațiilor din domeniul de aplicare al articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 în ansamblul său.

96. Rezultă că numai dispozițiile Regulamentului nr. 1049/2001 se aplică accesului la documentele aferente dosarului administrativ al unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în domeniul mediului și că articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 nu are relevanță asupra aspectului dacă Comisia trebuie sau nu trebuie să efectueze o examinare concretă și individuală a acestor documente. În plus, dat fiind că articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 nu se aplică procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, Comisia nu este obligată să examineze dacă informațiile solicitate se referă la emisii în mediu în sensul articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006.

97. În subsidiar, considerăm că, chiar dacă Curtea ar considera că articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006 se aplică procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, finalitatea prezentului motiv nu ar fi modificată ca urmare a acestui fapt. Dispoziția menționată, asemenea jurisprudenței constante a Curții referitoare la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001⁶⁶,

64 — A se vedea de asemenea articolul 3 din Regulamentul nr. 1367/2006 și considerentul (15) al acestui regulament.

65 — A se vedea punctul 136 din hotărârea atacată.

66 — Hotărârea Suedia și Turco/Consiliul, citată anterior (punctul 36).

amintește obligația de a interpreta în mod restrictiv motivele de respingere a cererii de acces, ținând seama de interesul public pe care îl prezintă comunicarea, și nu adaugă nimic în această privință la interpretarea sau la aplicarea articolului 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 care să fie relevant în scopul prezentei cauze sau pentru aspectul dacă o prezumție generală este aplicabilă.

98. Astfel, reiese în mod clar din cuprinsul punctelor 73 și 74 din Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior, că interpretarea și aplicarea strictă a excepțiilor prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 nu împiedică aplicarea prezumțiilor generale la anumite categorii de documente.

99. În plus, considerăm că obligația de a ține seama de aspectul „dacă informațiile solicitate se referă la emisii în mediu” este în mod clar legată de obligația de a interpreta în mod restrictiv motivele de respingere a cererii de acces, pe care o întărește. Totuși, din nou, considerăm că nici această obligație nu împiedică aplicarea prezumțiilor generale la anumite categorii de documente.

100. Prin urmare, considerăm că Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a statuat la punctul 136 din hotărârea atacată că, „în contextul aplicării excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, LPN și intervenientele nu se pot prevala în mod eficient nici de articolul 6 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul nr. 1367/2006” și că Curtea ar trebui să respingă al doilea motiv al recursurilor ca nefondat.

C – Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 4 alineatul (2) in fine din Regulamentul nr. 1049/2001

1. Argumentație

101. LPN, Republica Finlanda, Regatul Danemarcei și Regatul Suediei susțin că analiza Tribunalului de la punctele 132-138 din hotărârea atacată privind existența unui interes public superior care justifică divulgarea este eronată.

102. În esență, Tribunalul ar fi apreciat în mod eronat că decizia în litigiu a Comisiei era conformă cu articolul 4 alineatul (2) *in fine* din Regulamentul nr. 1049/2001⁶⁷, chiar dacă Comisia nu verificase dacă se afla în prezența unui interes public superior, ceea ce ar fi trebuit să facă (chiar din oficiu, după cum apreciază Regatul Suediei) în temeiul articolului 4 alineatul (2) *in fine*, întrucât articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 nu îi acorda, în această privință, nicio excepție.

103. Comisia contestă aceste argumente.

2. Apreciere

104. La punctele 134-136 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 nu extindea aplicarea principiului transparenței în privința procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și că divulgarea informațiilor care se referă la emisii în mediu aferente acestor proceduri nu era considerată ca prezentând un interes public superior în sensul articolului 4 alineatul (2) *in fine* din Regulamentul nr. 1049/2001.

105. Având în vedere răspunsul nostru la al doilea motiv, menționat anterior, considerăm că această apreciere este corectă.

67 — A se vedea punctele 135 și 136 din hotărârea atacată.

106. La punctul 138 din hotărârea atacată, Tribunalul a constatat că LPN și intervenientele nu au fost în măsură să identifice un eventual interes public superior, altul decât pretinsa transparență sporită în domeniul mediului, de care Comisia ar fi trebuit să țină seama în vederea aplicării în speță a articolului 4 alineatul (2) *in fine* din Regulamentul nr. 1049/2001 și nici nu au putut să explice dacă și în ce măsură informațiile solicitate se refereau la emisii în mediu în sensul articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006. Apreciem că această constatare de fapt nu poate fi pusă în discuție în stadiul recursului⁶⁸.

107. Din cele de mai sus reiese că LPN s-a limitat să susțină în primă instanță că transparența sporită în domeniul mediului constituia în sine un interes public superior. Considerăm, asemenea Curții în cadrul raționamentului de la punctele 157 și 158 din Hotărârea Suedia și alții/API și Comisia, citată anterior, că considerații atât de generice nu pot fi de natură să demonstreze că principiul transparenței prezenta, în speță, vreo importanță specială care ar fi putut prima asupra considerentelor care justifică refuzul divulgării documentelor în cauză. În plus, reiese în mod clar din cuprinsul punctului 62 din Hotărârea Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, citată anterior, că nu revine Comisiei obligația de a examina din oficiu dacă un interes public superior poate justifica divulgarea documentelor vizate în temeiul articolului 4 alineatul (2) *in fine* din Regulamentul nr. 1049/2001 și al articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006. Dimpotrivă, Curtea a declarat că părțile interesate puteau să demonstreze că există un interes public superior care justifică divulgarea documentelor vizate⁶⁹.

108. Având în vedere toate cele de mai sus, considerăm că al treilea motiv ar trebui să fie de asemenea respins.

VIII – Cererea suplimentară a LPN

109. LPN pretinde că hotărârea atacată conține două incoerențe referitoare la identificarea deciziei în litigiu.

110. În primul rând, aceasta arată că litigiul aflat pe rolul Tribunalului privea anularea deciziei în litigiu, iar nu decizia din 24 octombrie 2008 menționată la punctul 1 din dispozitivul hotărârii atacate. Prin urmare, LPN solicită Curții să precizeze, la punctul 1 din dispozitivul hotărârii atacate, că acțiunea este îndreptată împotriva deciziei în litigiu.

111. În al doilea rând, LPN consideră că punctul 46 din hotărârea atacată este greșit formulat și că trebuie redactat după cum urmează:

„LPN a renunțat la cererea de a se verifica legalitatea deciziei [în litigiu] în ceea ce privește al treilea motiv prezentat în cererea introductivă, întemeiat pe nerespectarea termenului prevăzut la articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 [...]”

112. Comisia contestă argumentele invocate de LPN.

68 — Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, din articolul 256 TFUE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții rezultă că Tribunalul este singurul competent, pe de o parte, să constate faptele, cu excepția cazului în care inexactitatea materială a constatărilor sale ar rezulta din înscrisurile din dosar care i-au fost prezentate, și, pe de altă parte, să aprecieze aceste fapte. Odată ce Tribunalul a constatat sau a apreciat faptele, Curtea este competentă, în temeiul articolului 256 TFUE, să exercite un control asupra calificării juridice a acestor fapte și asupra consecințelor juridice care au fost stabilite de Tribunal pe baza acestora (Hotărârea din 22 decembrie 2008, British Aggregates/Comisia, C-487/06 P, Rep., p. I-10515, punctul 96, și Hotărârea din 27 octombrie 2011, Austria/Scheucher-Fleisch și alții, C-47/10 P, Rep., p. I-10707, punctul 57). Arătăm că, în speță, nici LPN, nici Republica Finlanda nu au invocat o inexactitate materială privind faptul constatat de Tribunal la punctul 138 din hotărârea atacată.

69 — A se vedea punctul 56 din prezentele concluzii.

113. Considerăm că LPN a omis să precizeze în ce măsură pretensele incoerențe ar fi afectat situația sa juridică. În plus, apreciem, asemenea Comisiei, că prezenta cerere este inadmisibilă, dat fiind faptul că nu este vorba despre o problemă de drept în sensul articolului 58 din Statutul Curții. În sfârșit, presupunând chiar că ar exista o incoerență, ar fi numai de competența Tribunalului să o rectifice în temeiul articolului 84 din Regulamentul său de procedură.

114. În consecință, prezenta cerere trebuie să fie respinsă.

IX – Cu privire la contestarea de către LPN a aprecierii Tribunalului privind cheltuielile de judecată

115. LPN susține că aprecierea Tribunalului privind cheltuielile de judecată, de la punctele 141 și 143 din hotărârea atacată, este afectată de mai multe erori de drept.

116. Comisia contestă argumentele invocate de LPN.

117. În această privință, este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, în ipoteza în care toate celelalte motive ale unui recurs au fost respinse, concluziile privind pretinsa neregularitate a deciziei Tribunalului cu privire la cheltuielile de judecată trebuie respinse ca inadmisibile, în temeiul articolului 58 al doilea paragraf din Statutul Curții, potrivit căruia recursul nu poate privi exclusiv taxele și cheltuielile de judecată⁷⁰.

118. Întrucât considerăm că toate celelalte motive ale recursului formulat de LPN trebuie respinse, ultimul motiv, îndreptat împotriva deciziei Tribunalului privind repartizarea cheltuielilor de judecată, trebuie, în consecință, să fie declarat inadmisibil.

119. Având în vedere toate cele de mai sus, considerăm că trebuie, prin urmare, să se respingă în întregime atât recursul introdus de LPN în cauza C-514/11 P, cât și cel formulat de Republica Finlanda în cauza C-605/11 P.

X – Cu privire la cheltuielile de judecată

120. Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În conformitate cu articolul 140 alineatul (1) din regulamentul menționat, de asemenea aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) menționat, statele membre care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Potrivit articolului 184 alineatul (4) din acest regulament, în cazul în care un intervenient în primă instanță participă la procedura de recurs, Curtea poate decide ca acesta să suporte propriile cheltuieli de judecată.

121. În opinia noastră, LPN și Republica Finlanda trebuie să fie obligate la plata cheltuielilor de judecată aferente cauzelor C-514/11 P și, respectiv, C-605/11 P, în conformitate cu concluziile Comisiei. Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia și Regatul Suediei suportă propriile cheltuieli de judecată.

70 — A se vedea Hotărârea din 12 iulie 2001, Comisia și Franța/TF1 (C-302/99 P și C-308/99 P, Rec., p. I-5603, punctul 31), precum și Hotărârea din 30 septembrie 2003, Freistaat Sachse și alții/Comisia (C-57/00 P și C-61/00 P, Rec., p. I-9975, punctul 124).

XI – Concluzie

122. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții:

- respingerea recursurilor,
- obligarea Liga para a Protecção da Natureza (LPN) la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisia Europeană aferente recursului formulat în cauza C-514/11 P,
- obligarea Republicii Finlanda la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisia Europeană aferente recursului formulat în cauza C-605/11 P și
- obligarea Regatului Danemarcei, a Republicii Federale Germania, a Republicii Estonia și a Regatului Suediei la suportarea propriilor cheltuieli de judecată aferente recursurilor formulate în cauzele conexe C-514/11 P și C-605/11 P.